

Ang Aklat ni Daniel - Bilang Isandaan at Walumpu't Lima

Nagkatawang-taong Pagka-Diyos: Ang Malalim na Pahayag ng Pananampalataya ni Pedro at ang mga Implikasyon Nito

Jeff Pippenger
2024-04-15

Nang inilahad ni Pedro ang kaniyang tugon sa tanong ni Cristo kung sino si Cristo ayon sa sinasabi ng mga alagad, kinilala niya na si Jesus ang Pinahiran, ang Cristo, ang Mesiyas. Sinabi rin niya na si Jesus ang Anak ng Diyos.

Nang dumating si Jesus sa mga sakop ng Cesarea Filipino, tinanong niya ang kanyang mga alagad, na sinasabi, Sino raw ako, ang Anak ng Tao, ayon sa mga tao? At sinabi nila, May nagsasabi na ikaw si Juan Bautista; ang iba, si Elias; at ang iba pa, si Jeremias, o isa sa mga propeta. Sinabi niya sa kanila, Ngunit kayo, sino ang sinasabi ninyong ako? At sumagot si Simon Pedro at sinabi, Ikaw ang Cristo, ang Anak ng Diyos na buhay. At sumagot si Jesus at sinabi sa kanya, Mapalad ka, Simon Barjona; sapagkat hindi ito ipinahayag sa iyo ng laman at dugo, kundi ng aking Ama na nasa langit. At sinasabi ko rin sa iyo, na ikaw ay Pedro, at sa ibabaw ng batong ito ay itatayo ko ang aking iglesia; at ang mga pintuan ng impiyerno ay hindi mananaig laban dito. At ibibigay ko sa iyo ang mga susi ng kaharian ng langit; at anumang iyong talian sa lupa ay tatalian sa langit; at anumang iyong kalagan sa lupa ay kakalagan sa langit. Mateo 16:13-19.

Sa pamamagitan ni Pedro, inilahad ng Espiritu Santo ang pangunahing katotohanang dapat maunawaan ng isandaang apatnapu't apat na libo. Ginawa niya ito sa Panium, na tinatawag na Cesarea Filipino. Ang Panium ang pinakabanal na pook ng templo sa pagsamba sa dragon, sapagkat ang Gresya ay kumakatawan sa sanlibutan, at ang sanlibutan sa mga huling araw ay ang Nagkakaisang mga Bansa, na siyang kinatawan sa lupa ng dragon. Ang "mga pintuan ng impiyerno" ay isang katawagan sa templo ni Pan, ang Griyegong diyos-kambing. Itinayo ang templong iyon sa harap ng isang yungib na kinalalagyan ng Bukal ng Panium. Ang Bukal ng Panium ang nagbibigay-tubig sa Ilog Jordan, na isang sagisag ni Cristo.

Ang pangalang "Jordan" ay nangangahulugang "ang bumababa," at nagsisimula ang agos nito sa mabunduking rehiyon ng hilagang Israel, na kinukuha ang pangunahing pinagmumulan nito mula sa mga bukal ng Bundok Hermon, ang pinakamataas na taluktok sa Bulubunduking Hermon, kung saan matatagpuan ang bukal na tinatawag na "mga pintuan ng impiyerno." Ang "Hermon" ay nangangahulugang "banal" at ang "Jordan" ay nangangahulugang "bumaba." Ang Ilog Jordan ay dumadaloy mula sa matataas na lupain ng Bundok Hermon at bumababa sa Lambak Rift ng Jordan, sa bandang huli ay umaabot sa Dagat na Patay, na siyang pinakamababang punto sa ibabaw ng daigdig.

Ang mga tubigan na sumusustento sa Ilog Jordan, na nagmumula sa Templo ni Pan, at sa kahuli-hulihan ay dumarating sa pinakamababang pook sa daigdig, ay kumakatawan sa pagbaba na ginawa ng Anak ng Diyos nang Kaniyang lisanin ang pinakamataas na banal na bundok upang bumaba sa pinakamababang “Dagat na Patay” ng daigdig na ito. Ang pagbaba ni Cristo mula sa langit hanggang sa kamatayan sa krus ay kumakatawan din sa katotohanang inako Niya ang laman ng bumagsak na tao, sapagkat ang Kaniyang paglalakbay mula sa langit hanggang sa krus ay sinustentuhan ng mga tubig na nagmula sa “mga pintuan ng impiyerno.”

Ang Dagat na Patay ay hindi lamang ang pinakamababang pook sa daigdig, kundi ito rin ang pinakamaalat na katubigan sa daigdig, siyam na ulit na mas maalat kaysa sa karagatan. Ang kamatayan ni Cristo sa krus, na ang tipo nito ay ang Dagat na Patay, ay ang dako kung saan Niya pinagtibay ang Kanyang tipan sa marami.

At bawat kaloob ng iyong handog na pagkain ay budburan mo ng asin; ni huwag mong pahintulutan na magkulang ang asin ng tipan ng iyong Diyos sa iyong handog na pagkain: kalakip ng lahat ng iyong mga handog ay ihahandog mo ang asin. Levitico 2:3.

Mula sa mga bukal ng Bundok Hermon, ang Ilog Jordan ay dumaraan sa Dagat ng Galilea, na kilala rin bilang Lawa ng Tiberio at Lawa ng Kineret. Ang Galilea ay nangangahulugang “bisagra” o “puntong pihit.” Tiberio ang pangalan ng pinunong Romano na sumunod kay Augusto Cesar, at, dahil sa hugis ng lawa, tinatawag itong Kineret, na ang kahulugan ay “isang alpa” o “isang lira.” Ang puntong pihit para sa sangkatauhan ay noong naghahari si Tiberio Cesar at ipinako si Jesus sa krus, at natahimik ang bawat alpa sa langit. Ang heograpikal na patotoo ng Ilog Jordan, kaugnay ng “mga pintuan ng impiyerno,” na siyang templo ng diyos na Griyego na si Pan, ay sumasaksi sa patotoong ipinahayag ni Pedro sa pamamagitan ng inspirasyon ng Espiritu Santo.

Ang pagkakatawang-tao ni Cristo ay ang pagsasanib ng pagka-Diyos at pagkatao na naganap nang akuin ng banal na Anak ng Diyos ang katawang-tao sa Kanyang sarili, at sa gayo’y pinagsanib Niya ang pagka-Diyos at pagkatao, gaya ng kinakatawan ng mga tubig mula sa bukal ni Pan na tumutustos ng tubig sa Ilog Jordan. Ang tumustos sa bukal ni Pan ay ang hamog, ulan, at niyebeng bumagsak sa mga bundok ng Hermon, at ang Hermon ay kumakatawan sa “banal” na bundok, na siyang Jerusalem na nasa itaas.

Isang Awit ng mga Pag-akyat, ni David. Narito, kay buti at kay kaaya-aya ang mga kapatid na nananahang magkakasama sa pagkakaisa! Gaya ng mahalagang langis na ibinuhos sa ulo, na dumaloy pababa sa balbas, maging sa balbas ni Aaron, na bumaba hanggang sa laylayan ng kanyang mga kasuotan; Gaya ng hamog ng Hermon, at ng hamog na bumababa sa mga bundok ng Sion: sapagkat doon iniutos ng Panginoon ang pagpapala, sa makatuwid baga’y buhay magpakailanman. Mga Awit 133:1-3.

Ang “mahalagang unguento” na umagos sa balbas ni Aaron ay ang langis na ginamit noong siya at ang kaniyang mga anak ay pinahiran bilang mga saserdote ng Diyos.

At kukuha ka ng dugo na nasa ibabaw ng dambana, at ng langis ng pagpapahid, at iwiwisik mo iyon kay Aaron, at sa kanyang mga kasuotan, at sa kanyang mga anak, at sa mga kasuotan ng kanyang mga anak na kasama niya; at siya at ang kanyang mga kasuotan, at ang kanyang mga

anak, at ang mga kasuutan ng kanyang mga anak na kasama niya, ay pakakabalanin. Exodo 29:21.

Ipinahayag ni Pedro ang pahayag ng pananampalataya ng lahat ng mga alagad, at sa gayon ay ipinahayag din niya ang pahayag ng pananampalataya ng isang daan at apatnapu't apat na libo, na papahiran upang maging isang pinag-isang pagkasaserdote na itataas bilang isang watawat. Ang "langis" na ipinahid kay Aaron ay tulad din ng hamog ng Bundok Hermon at ng hamog ng mga bundok ng Sion. Ang "langis" at ang "hamog" ay ang mensaheng kumakatawan sa pagpapahid ng Espiritu Santo.

Makinig kayo, O mga langit, at ako'y magsasalita; at pakinggan, O lupa, ang mga salita ng aking bibig. Ang aking aral ay papatak na parang ulan, ang aking pananalita ay bababa na parang hamog, na gaya ng ambon sa murang halaman, at gaya ng mga pagbuhos ng ulan sa damo: sapagkat ihahayag ko ang pangalan ng Panginoon; iukol ninyo ang kadakilaan sa ating Diyos. Deuteronomio 32:1-3.

Ang "hamog" ay ang "doktrina" na nahuhulog sa mga bundok ng Sion, at ito ang "langis" ng pagpapahid na nagbubuklod sa isandaan at apatnapu't apat na libo, na mga saserdote ng Diyos sa mga huling araw. Ang doktrina ay papatak na gaya ng ulan, at bababa na gaya ng hamog sapagkat ito ay "ipinapahayag". Ipinapahayag ito sapagkat ang langit at ang lupa ay dapat magbigay-pakinig at pakinggan ang mga salita ng Kanyang bibig, sa pamamagitan ng isang pinag-isang pagkasaserdote na siyang watawat na nagpapahayag ng mga mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi at ng Malakas na Sigaw.

Kay ganda sa mga bundok ng mga paa ng nagdadala ng mabuting balita, na nagpapahayag ng kapayapaan; ng nagdadala ng mabuting balita ng kabutihan, na nagpapahayag ng kaligtasan; na nagsasabi sa Sion, Naghahari ang iyong Diyos! Ang iyong mga bantay ay itataas ang kanilang tinig; sabay-sabay silang aawit: sapagkat makikita nila nang harapan, kapag ibabalik ng Panginoon ang Sion. Bumulalas kayo sa kagalakan, magsiawit kayong magkakasama, kayong mga wasak na dako ng Jerusalem: sapagkat inaliw ng Panginoon ang kaniyang bayan; tinubos niya ang Jerusalem. Inilantad ng Panginoon ang kaniyang banal na bisig sa paningin ng lahat ng mga bansa; at makikita ng lahat ng mga dulo ng lupa ang kaligtasan ng ating Diyos. Isaias 52:7-10.

Ang mga bantay sa mga huling araw, na kinakatawan ni Pedro, ay ipinapahayag ang kaligtasan at kapayapaan, at sila'y magkakaisa, sapagkat makakakita sila ng mata sa mata. Ito'y nagaganap kapag "the Lord brings again Zion." Ang salitang Hebreo na isinasalin bilang "bring again" ay nangangahulugang "baligtarin." Kapag binabaligtad ng Panginoon ang Zion, nangangahulugan ito na ang Zion ay dating nasa pagkabihag, na kinakatawan ng pagkakapangalat, at ito'y nababaligtad kapag nagwawakas ang pagkabihag.

Sapagkat ganito ang sabi ng Panginoon: Pagkatapos na matupad ang pitumpung taon sa Babilonia, dadalawin ko kayo at tutuparin ko sa inyo ang aking mabuting salita sa pagdadala ko sa inyo pabalik sa dakong ito. Sapagkat nalalaman ko ang mga panukalang iniisip ko ukol sa inyo, sabi ng Panginoon, mga panukala ng kapayapaan at hindi ng kasamaan, upang bigyan kayo ng inaasahang kahihinatnan. Kung magkagayo'y tatawag kayo sa akin, at kayo'y yayaon

at mananalangin sa akin, at didinggin ko kayo. At hahanapin ninyo ako, at masusumpungan ninyo ako, kapag hinanap ninyo ako nang buong puso. At ako'y masusumpungan ninyo, sabi ng Panginoon; at aalisin ko ang inyong pagkabihag, at titipunin ko kayo mula sa lahat ng mga bansa, at mula sa lahat ng mga dako kung saan ko kayo itinaboy, sabi ng Panginoon; at muli ko kayong ibabalik sa dakong pinanggalingan ninyo, na doo'y ipinatapon ko kayo bilang mga bihag. Jeremias 29:10-14.

Ang lahat ng mga propeta ay nagsasalita ukol sa mga huling araw, at sa mga huling araw ang Kaniyang bayan ay nasa pagkabihag na mababaligtad, upang matupad ang patotoo ng propesiya.

Ang salitang dumating kay Jeremias mula sa Panginoon, na nagsasabi, Ganito ang sabi ng Panginoong Diyos ng Israel, Isulat mo sa isang aklat ang lahat ng mga salitang sinalita ko sa iyo. Sapagkat, narito, dumarating ang mga araw, sabi ng Panginoon, na aking ibabalik ang mga bihag ng aking bayang Israel at Juda, sabi ng Panginoon: at aking ibabalik sila sa lupain na ibinigay ko sa kanilang mga magulang, at kanilang aariin yaon. Jeremias 30:1-3.

Pagkaraan ng tatlo't kalahating araw ng pagtulog, tulad ng pagkatulog ni Lazarus sa loob ng apat na araw, at ng pagdadalamhati ni Daniel sa loob ng dalawampu't isang araw, muling binubuhay ni Michael ang dalawang saksi, na siyang Kanyang bayan sa mga huling araw, at sila'y pinag-iisa Niya at pinahihiran sa pamamagitan ng isang mensaheng ipinalalathala sa buong daigdig. Ang mensaheng iyon ang "hamog" ng Bundok Hermon (ang banal na bundok), na nagbibigay-tubig sa bukal ni Pan, na pagkatapos ay nagbibigay-tubig sa Ilog Jordan. Ang pagpapahid na naisasakatuparan sa pamamagitan ng mensaheng iyon ay kumakatawan sa pagpapahid kay Jesus, na nagbigay-tanda kung kailan Siya naging ang Cristo, na kinilala ni Pedro.

Nang ipinahayag ni Pedro na si Cristo ay ang Anak ng Diyos, inilarawan niya si Cristo bilang kapwa Anak ng Diyos at Anak ng tao, gaya ng sinasagisag ng mga tubig ng "mga pintuan ng impiyerno" na pinagmumulan ng Ilog Jordan. Ang pagpapahayag ni Pedro ay bunga ng inspirasyon ng Espiritu Santo, at ang katotohanang iyon, na si Jesus ang Cristo, ang Pinahiran, at na Siya ay kapwa Diyos at tao, ang siyang itinukoy ni Jesus bilang katotohanang magiging tuon ng pakikibaka laban sa bayan ng Diyos sa mga huling araw, na ipinangako ni Cristo na magtatagumpay, sapagkat ang "mga pintuan ng impiyerno" ay hindi mananaig laban sa katotohanang ito.

Ang katotohanan ay na noong ika-11 ng Setyembre, 2001, gaya ng pagkapahiran kay Jesus sa Kaniyang bautismo, nagsimula ang paglalagay ng tatak sa isang daan at apatnapu't apat na libo, at na sa kasaysayang iyon ay magkakaroon ng isang kabiguan na papatay sa Kaniyang bayan sa mga huling araw, hanggang sa sila'y muli Niyang binuhay at binaligtad Niya ang kanilang pagkakabihag. Ang proseso ng pagkabuhay na mag-uli ay kinabibilangan ng pag-iisa ng Kaniyang bayan sa isang makapangyarihang hukbo na itinataas bilang isang watawat. Ang gawain ng pagbubuhay-muli, paglilinis, pag-iisa, at pagtataas, matapos ang kamatayan sa mga lansangan, ay inilalarawan sa mga talatang sampu hanggang labinlima ng kabanata labing-isa ng Daniel, gayundin sa iba pang mga sipi ng Kasulatan. Ngunit sa mga talatang labintatlo hanggang labinlima ay muling dinala ni Cristo ang Kaniyang mga alagad sa Cesarea Filipi, sa Panium, at doon ang tatak ng Diyos ay iniukit magpakailanman.

Tanging kapag naunawaan natin ang kalaliman ng mga katotohanang ito, saka natin makikilala ang mga pahayag ng katotohanang nasasumpungan sa patotoo ng Cesarea Filipi. Sa talatang labing-walo ng ikalabing-anim na kabanata ng Mateo, ang pangalan ni Simon Barjona ay pinalitan at ginawang Pedro, na sumasagisag sa sandaang apatnapu't apat na libo, gaya ng naunang binanggit sa isang kamakailang artikulo. Ang matematikong paghahayag na inilalahad sa nasabing talata ay nagpapadakila kay Jesus bilang ang Kamangha-manghang Tagabilang, sapagkat hindi lamang maaaring unawain na si Pedro ay kumakatawan sa sandaang apatnapu't apat na libo, kundi ang Mateo 16:18 ay siya ring matematikong simbolo ng "phi".

Bago natin talakayin ang matematikang kaugnay ng "phi," nararapat munang pansinin na ang "phi" ay bahagi ng salitang "Philippi," ang ikalawa sa dalawang pangalan ng bayang Panium. Itinatala ng Talatang labing-walo na si Jesus ay nagsalita kay Peter sa Hebreo, na naitala sa Griyego, at kalaunan ay isinalin sa Ingles. Ang tatlong hakbang na iyon ay nagpapakita ng pamamahala ni Cristo sa Kanyang Salita. Kapag isinasaalang-alang ang salitang iyon sa pamamagitan ng sistemang matematikal ng pagmomultiplika ng mga may-bilang na posisyon, natutukoy na ang pangalang Peter ay katumbas ng isang daan at apatnapu't apat na libo, kaya't binibigyang-diin si Jesus bilang ang Kamangha-manghang Tagabilang. Sa gayon ding talata, kung saan ipinahayag ni Jesus na itatayo Niya ang Kanyang iglesya, pinamahalaan ng Kamangha-manghang Tagabilang ang proseso ng pagsasalin upang matiyak na ang katotohanang kinakatawan sa talatang labing-walo sa kabanata labing-anim ay kakatawan sa simbolong matematikal na "phi."

At sinasabi ko rin sa iyo: Ikaw ay Pedro, at sa ibabaw ng batong ito ay itatayo ko ang aking iglesya; at ang mga pintuan ng impiyerno ay hindi mananaig laban dito. Mateo 16:18.

Ang Kanyang iglesya ay hindi lamang nakasalig sa doktrinang si Jesus ang Cristo at Siya ang Anak ng Diyos, kundi rin sa katotohanang Siya ang Salita, at ang Salita ang lumalang at siyang namamahala sa lahat ng bagay, kabilang ang matematika, balarila, at ang mga gawa ng mga tao.

Sa kanya rin ay nagkaroon tayo ng mana, na itinakda ayon sa layunin niya na gumagawa ng lahat ng bagay ayon sa payo ng kanyang sariling kalooban. Efeso 1:11.

Ang phi, na madalas kinakatawan ng titik Griyego na ϕ (phi), ay isang matematikal na konstante na humigit-kumulang katumbas ng 1.618033988749895. Ang bilang na ito ay kilala bilang ang gintong proporsiyon o ang banal na proporsiyon. Ito ay isang irasyonal na bilang, na nangangahulugang hindi ito maipahayag bilang isang payak na praksiyon, at ang anyong desimal nito ay nagpapatuloy magpakailanman nang hindi umuulit.

Ang gintong proporsiyon ay may maraming kahanga-hangang katangian at lumilitaw sa iba't ibang konteksto sa matematika, sining, arkitektura, kalikasan, at iba pang larangan. Madalas itong matatagpuan sa mga hugis heometriko, gaya ng mga parihaba, pentagon, at dodecahedron, kung saan ang proporsiyon ng mas mahabang panig sa mas maikling panig ay katumbas ng phi.

Sa sining at arkitektura, ang ginintuang proporsiyon ay pinaniniwalaang lumilikha ng mga proporsiyong kaaya-ayang tingnan. Ginamit ito ng mga alagad ng sining at mga arkitekto sa buong

kasaysayan, mula sa mga sinaunang kabihasan hanggang sa Renasimyento at lampas pa, upang idisenyo ang mga komposisyon, gusali, at likhang-sining. Sa matematika, ang ginintuang proporsiyon ay lumilitaw sa iba't ibang matematikal na ekwasyon at mga pagkakasunod-sunod, kabilang ang hanay ng Fibonacci, kung saan ang bawat termino ay ang kabuuan ng dalawang nauna. Habang tumataas ang mga termino ng hanay ng Fibonacci, ang rasyo ng magkakasunod na termino ay lumalapit sa phi.

Sa talatang 16:18, nasusumpungan natin ang matematikal na phi (1.618...). Si Jesus, ang Diyos “na gumagawa ng lahat ng bagay ayon sa pasiya ng kaniyang sariling kalooban,” ay nagpasiyang ilagay ang Kaniyang lagda bilang Palmoni, ang Kamangha-manghang Bilang, o ang Tagabilang ng mga Lihim, sa propetikong heograpiya na tumutukoy sa larangan ng pakikibaka ng Kaniyang Iglesia laban sa mga pintuan ng impiyerno sa mga huling araw. Sa larangang propetikong iyon, sa pamamagitan ng Kaniyang pamamahala sa mga bilang, kinatawan Niya ang isang daan at apatnapu't apat na libo sa katauhan ni “Pedro,” na ang pangalan ay binago mula “Simon,” ang nakikinig sa mensahe ng kalapati, tungo sa “Pedro,” at sa gayo'y tinatakan ang isang daan at apatnapu't apat na libo bilang Kaniyang bayang tipan sa mga huling araw.

Ang "bato" na Kaniyang piniling pagtatayuan ng Kaniyang iglesia ay ang batong saligan, ang saligan at pangunahing batong panulok ng "pitong ulit" ng Levitico dalawampu't anim, sapagkat walang tunay na saligan na hindi si Cristo. Mula sa bautismo ni Cristo, nang "marinig" ni Simon ang mensahe ng kalapati, hanggang sa krus ng Dagat na Patay, sa loob ng isang libo't dalawang daan at animnapung araw, makalawa sa bawat araw, may handog sa umaga at sa gabi, maliban sa huling araw ng isang libo't dalawang daan at animnapung araw, sapagkat nang araw na iyon, ang handog sa gabi ay nakaalpas mula sa pari, at sa krus ay namatay si Cristo bilang ika-dalawang libo't limang daan at dalawampung handog.

Lahat ay sindak at kalituhan. Handa nang patayin ng saserdote ang kordero; ngunit nahulog mula sa kanyang nanlulumong kamay ang kutsilyo, at nakatakas ang kordero. Nagtagpo ang tipo at antitipo sa kamatayan ng Anak ng Diyos. Naganap na ang dakilang hain. Nabuksan ang daan tungo sa Kabanal-banalang Dako. Isang bago at buhay na daan ay naihanda para sa lahat. Hindi na kailangan pang maghintay ang makasalanan at namamanglaw na sangkatauhan sa pagdating ng pinakapungong saserdote. *The Desire of Ages*, 757.

Ang "bato" na pagtatayuan Niya ng Kaniyang Iglesia ay ang batong-panulok na itinakwil ng mga tagapagtayo; ang bilang nito ay "dalawampu't limang daan at dalawampu." Sa isang maikling talata, ipinapahayag ni Cristo ang Kaniyang Sarili bilang Panginoon ng lahat ng bagay, at habang ginagawa Niya ito, Siya ay nakatindig at nagsasalita sa Daniel kabanata labing-isa, mga talatang labintatlo hanggang labinlima.

At sinasabi ko rin sa iyo: Ikaw ay Pedro, at sa ibabaw ng batong ito ay itatayo ko ang aking iglesia; at ang mga pintuan ng impiyerno ay hindi mananaig laban dito. Mateo 16:18.

Ipagpapatuloy natin ang pag-aaral na ito sa susunod na artikulo.

‘Ang mga bagay na lihim ay sa Panginoon nating Diyos; ngunit ang mga bagay na nahayag ay sa atin at sa ating mga anak magpakailanman.’ Deuteronomio 29:29. Eksakto kung paano

isinakatuparan ng Diyos ang gawa ng paglalang ay hindi Niya kailanman ipinahayag sa mga tao; hindi masasaliksik ng agham pantao ang mga lihim ng Kataas-taasan. Ang Kanyang kapangyarihan sa paglalang ay hindi maarok gaya ng Kanyang pag-iral.

Pinahintulutan ng Diyos na ibuhos sa sanlibutan ang isang baha ng liwanag sa larangan ng agham at sining; ngunit kapag yaong nagpapakilalang siyentipiko ay tinatalakay ang mga paksang ito mula sa pawang pantao na pananaw, walang pagsalang darating sila sa maling mga konklusyon. Maaaring hindi masama ang magsapantaha lampas sa ipinahayag ng salita ng Diyos, kung ang ating mga teorya ay hindi sumasalungat sa mga katotohanang masusumpungan sa Kasulatan; ngunit yaong mga umiiwan sa salita ng Diyos, at nagsisikap na bigyang-saysay ang Kaniyang mga nilikhang gawa batay sa mga prinsipyong pang-agham, ay tinatangay na walang mapa ni kompas sa isang di-nalalamang karagatan. Ang pinakadakilang mga isipan, kung hindi pinapatnubayan ng salita ng Diyos sa kanilang pananaliksik, ay nalilito sa kanilang pagsisikap na sundan ang ugnayan ng agham at kapahayagan. Sapagkat ang Manlalalang at ang Kaniyang mga gawa ay lubhang lampas sa kanilang unawa kaya't hindi nila maipaliwanag ang mga ito sa pamamagitan ng mga batas ng kalikasan, itinuturing nila ang kasaysayan sa Bibliya na di-mapagkakatiwalaan. Ang mga nag-aalinlangan sa pagkakatiwalaan ng mga tala ng Lumang at Bagong Tipan ay madadala na sumulong pa ng isang hakbang, at mag-alinlangan sa pag-iral ng Diyos; at saka, yamang nawala ang kanilang angkla, maiiwan silang itinatangay at ibinabanga sa mga batuhan ng kawalan ng pananampalataya.

Ang mga taong ito ay nawalan ng kapayakan ng pananampalataya. Dapat ay may matatag na paniniwala sa dibinong awtoridad ng Banal na Salita ng Diyos. Ang Banal na Kasulatan ay hindi dapat sinusubok sa pamantayan ng mga kaisipan ng tao hinggil sa agham. Ang kaalamang pantao ay di-maaasahang patnubay. Ang mga mapag-alinlangan na bumabasa ng Banal na Kasulatan upang maghanap ng maipipintas ay maaaring, dahil sa di-ganap na pagkaunawa sa alinman sa agham o sa kapahayagan, mag-angkin na nakasusumpung sila ng mga pagsalungatan sa pagitan ng mga ito; ngunit kung wastong nauunawaan, ang mga ito'y nasa ganap na pagkakasuwato. Sumulat si Moises sa patnubay ng Espiritu ng Diyos, at ang isang wastong teorya ng heolohiya ay kailanma'y hindi mag-aangking may mga natuklasang hindi maaaring maipagkasundo sa kaniyang mga pahayag. Ang lahat ng katotohanan, maging nasa kalikasan o sa kapahayagan, ay hindi sumasalungat sa sarili sa lahat ng pagpapamalas nito.

Sa Salita ng Diyos, maraming katanungan ang inihaharap na hindi kailanman masasagutan kahit ng pinakamalalalim na pantas. Ibinabaling ang pansin sa mga paksang ito upang ipakita sa atin kung gaano karami ang mga bagay, maging sa mga karaniwang bagay ng pang-araw-araw na buhay, na hindi kailanman lubusang mauunawaan ng mga may hangganang isipan, sa kabila ng lahat ng ipinagmamayabang nilang karunungan.

Gayunman, iniisip ng mga dalubhasa sa agham na kaya nilang maarok ang karunungan ng Diyos, ang Kaniyang nagawa o magagawa. Malawakan ang paniwala na Siya ay nililimitahan ng sarili Niyang mga batas. Ang mga tao ay alinman sa itinatatwa o ipinagwawalang-bahala ang Kaniyang pag-iral, o inaakalang maipaliwanag ang lahat ng bagay, maging ang pagkilos

ng Kaniyang Espiritu sa puso ng tao; at hindi na nila iginagalang ang Kaniyang Pangalan ni kinatatakutan ang Kaniyang Kapangyarihan. Hindi sila naniniwala sa sobrenatural, sapagkat hindi nila nauunawaan ang mga batas ng Diyos ni ang Kaniyang walang-hanggang kapangyarihang isakatuparan ang Kaniyang kalooban sa pamamagitan ng mga iyon. Sa karaniwang gamit, ang katagang “mga batas ng kalikasan” ay sumasaklaw sa mga natuklasan ng tao hinggil sa mga batas na namamahala sa pisikal na daigdig; subalit gaano kaliit ang kanilang kaalaman, at gaano kalawak ang larangang maaaring paggalawan ng Maylalang nang kaayon sa Kaniyang sariling mga batas, at gayunman ay lubos na lampas sa pag-unawa ng mga nilalang na may hangganan!

Marami ang nagtuturo na ang materya ay nagtataglay ng buhay na puwersa—na ang tiyak na mga katangian ay ipinagkakaloob sa materya, at pagkatapos ay iniwan itong kumilos sa pamamagitan ng sarili nitong likas na enerhiya; at na ang mga gawain ng kalikasan ay isinasagawa alinsunod sa nakatakdang mga batas, na hindi maaaring pakialaman maging ng Diyos Mismo. Ito ay maling agham, at hindi sinusuportahan ng salita ng Diyos. Ang kalikasan ay lingkod ng kaniyang Manlilikha. Hindi pinapawalang-bisa ng Diyos ang Kanyang mga batas, ni gumagawa laban sa mga ito, kundi patuloy Niyang ginagamit ang mga ito bilang Kanyang mga kasangkapan. Ang kalikasan ay sumasaksi tungkol sa isang katalinuhan, isang presensya, isang aktibong kapangyarihan, na kumikilos sa loob at sa pamamagitan ng kaniyang mga batas. Sa kalikasan ay naroroon ang patuloy na paggawa ng Ama at ng Anak. Sabi ni Cristo, “Ang Aking Ama’y gumagawa hanggang ngayon, at ako’y gumagawa.” Juan 5:17.

Ang mga Levita, sa kanilang himnong naitala ni Nehemias, ay umawit, “Ikaw, oo, Ikaw, ang Panginoon lamang; Ikaw ang lumikha ng langit, ang langit ng mga langit, kasama ang lahat ng hukbo nila, ang lupa, at ang lahat ng bagay na naroon, ... at Iyong pinananatili silang lahat.” Nehemias 9:6. Tungkol sa mundong ito, natapos na ang gawa ng Diyos ng paglalang. Sapagkat “ang mga gawa ay natapos mula pa nang itatag ang sanlibutan.” Hebreo 4:3. Ngunit ang Kanyang kapangyarihan ay patuloy na gumagawa sa pag-aalalay at pagpapanatili sa mga bagay ng Kanyang paglalang. Hindi dahil sa ang isang mekanismong minsang pinaandar ay patuloy nang kumikilos sa sarili nitong likas na lakas kaya tumitibok ang pulso at ang hininga’y sumusunod sa hininga; kundi bawat hininga, bawat pintig ng puso, ay patotoo ng sumasaklaw na pangangalaga Niya na “sa Kanya tayo nabubuhay, kumikilos, at umiiral.” Gawa 17:28. Hindi dahil sa likas na kapangyarihan kaya taon-taon ay nagbubunga ang lupa ng kanyang mga biyaya at nagpapatuloy sa pag-ikot nito sa paligid ng araw. Ang kamay ng Diyos ang umaakay sa mga planeta at nagpapanatili sa kanila sa tamang kinalalagyan sa maayos nilang paglalakbay sa kalangitan. Siya ang “naglalabas ng kanilang hukbo ayon sa bilang: tinatawag Niya silang lahat sa pangalan sa kadakilaan ng Kanyang kapangyarihan, sapagkat Siya’y malakas sa kapangyarihan; wala ni isa ang nabibigo.” Isaias 40:26. Sa Kanyang kapangyarihan sumasagana ang pananim, lumilitaw ang mga dahon at namumukadkad ang mga bulaklak. Siya ang “nagpapatubo ng damo sa mga bundok” (Awit 147:8), at sa pamamagitan Niya ay nagiging mabunga ang mga lambak. Ang “lahat ng mga hayop sa gubat ... ay humahanap ng kanilang pagkain sa Diyos,” at bawat nilalang na may buhay, mula sa pinakamaliit na kulisap hanggang sa tao, ay araw-araw umaasa sa Kanyang kalingang providensiyal. Sa marikit na mga salita ng mang-aawit, “Ang mga ito’y pawang naghihintay sa Iyo.... Ang ibinibigay Mo ay kanilang tinitipon: binubuksan Mo ang Iyong kamay, sila’y

napupuno ng kabutihan.” Awit 104:20, 21, 27, 28. Ang Kanyang salita ang nag-uutos sa mga elemento; tinatakpan Niya ang kalangitan ng mga ulap at naghahanda ng ulan para sa lupa. Siya’y “nagbibigay ng niyebe na parang lana: ikinakalat Niya ang hamog-nagyelo na parang abo.” Awit 147:16. “Kapag Siya’y nagbubigkas ng Kanyang tinig, may kasaganaan ng tubig sa kalangitan, at pinaakyat Niya ang mga singaw mula sa mga dulo ng lupa; gumagawa Siya ng mga kidlat kalakip ng ulan, at pinalalabas Niya ang hangin mula sa Kanyang mga imbakan.” Jeremias 10:13.

"Diyos ang saligan ng lahat ng bagay. Ang lahat ng tunay na agham ay kaayon ng Kanyang mga gawa; ang lahat ng tunay na edukasyon ay umaakay sa pagtalima sa Kanyang pamamahala. Ang agham ay nagbubukas sa ating paningin ng mga bagong kababalaghan; ito'y pumapailanlang sa kaitaasan at sinasaliksik ang mga bagong kalaliman; ngunit wala itong anumang natutuklasan sa pananaliksik nito na sumasalungat sa banal na pahayag. Maaaring tangkain ng kamangmangan na suportahan ang mga maling pananaw tungkol sa Diyos sa pamamagitan ng pag-apela sa agham, ngunit ang aklat ng kalikasan at ang nasusulat na Salita ay nagbibigay-liwanag sa isa't isa. Sa gayo'y inakay tayo upang sambahin ang Manlalalang at magkaroon ng matalinong pagtitiwala sa Kanyang Salita." Patriarchs and Prophets, 113-115.